

Søren Hansen (S):

Der er sket en hel del godt i Nordisk Råd igennem den sidste tid og de senere år, senest nu med ministerens udmærkede redegørelse. Tak for den!

Det var også lykkeligt, at vi fik, som det hedder, vitaliseret det nordiske samarbejde med de ændringer, der skete for nogle få år siden. Det var godt, at vi fik stillet det krav til alle de nordiske aktiviteter, at de skal have nordisk nytte. Hvad skulle vi ellers havde dem for? Men det krav er blevet stillet, og det står nu klart for enhver nordisk politiker at spørge, hvilken nordisk nytte dette eller hint forslag har, og jeg tror, det er en sund proces.

Der er kommet mere tryk på de nordiske kedler, og det er godt, og det er også vigtigt, tror jeg, i en situation, hvor i globaliseringens navn masser af små kulturer og små sprogområder bliver klemte gevaldigt af de store og dominerende markeder. Der er det sundt og godt, at vi har et nært og godt fundament at stå på, og at vi har fået knyttet masser af nordiske sjæle sammen, for det er jo det, der skal holde sammen på det hele, når det kommer til stykket.

Det var godt, at de nordiske statsministre fra beslutningen om, at 50 pct. af Nordisk Råds budget skal gå til kunsten, kulturen, undervisningen og forskningen. Det er en af de beslutninger, der rækker frem i tiden på en kvalificeret facon.

Men bag hver eneste af disse ytringer ligger der en beslutning om, at tingene skal gøres anderledes og bedre. Og det er i det lys, jeg gerne ville advare imod to ting, som jeg synes der er grund til at få gjort noget ved, og den ene er varm luft, og den anden er langsommelighed. Lad mig nævne to eksempler her:

For det første den varme luft:

Kulturministrene har udarbejdet »Kultur-redegørelsen år 2000«, som Norden-udvalget i Nordisk Råd nærmest afviste, idet man sagde: Det her er for tyndbenet, for lidt farligt, for lidt konkret; der er ganske enkelt for meget varm luft i denne sag. Vi vil gerne drøfte projektet med kulturministrene, men på det nuværende grundlag er det simpelt hen ikke godt nok.

Og det sker i en situation, hvor vi står under det internationale pres!

Og hvad sagde man om film- og tv-samarbejdet, om medieområdet, om de frivillige organisationer, Nordplus-mini, som er et lille forslag – det erkender jeg – til på en kvalificeret

måde at binde de nordiske sjæle sammen, og om designtraditionen og en række andre helt konkrete områder, hvor vi kunne bruge Norden stærkere, det, vi i fællesskab repræsenterer, den kultur, hvis grundlag vi står på? At det var varm luft.

Det skal vi være forsigtige med.

For det andet langsommeligheden:

Der bruger jeg så det lille forslag om Nordplus-mini – der er flere eksempler, men jeg bruger det lille forslag, som jeg har haft en hel del at gøre med – som har til opgave at få de nordiske unge til at rejse rundt i Norden i stedet for at rejse til det græske øhav eller til Athen eller til Prag; dér skal de nok komme. Lad dem rejse rundt i Norden og binde det netværk lidt stærkere sammen.

Det lille forslag blev forelagt i grupperne og for Nordisk Råds udvalg i september 1997, og 2 måneder senere blev det vedtaget på sessionen i Helsingfors. Og hvad så? Ja, det var vedtaget så tidligt, at det skulle have været på dagsordenen og have vist sin bærekraft allerede året efter – det havde nogle af os da forestillet os, måske lidt naivt, men o.k. – men det blev ikke i 1998. Og hvad så i 1999? Ingenting – hvis ikke der var blevet sat et meget kraftigt pres ind fra Norden-udvalget og fra præsidiet osv., og nu kommer der så en meget, meget forsigtig start på det.

Det er et eksempel på den langsommelighed, som jeg synes er farlig for os.

Og som sagt: Når det er farligt, så er det, fordi vi, hvis vi ligger for meget under for langsommeligheden og den varme luft, ikke får udnyttet det nordiske lys, som for det første er så dejligt, og for det andet er så særligt, at det er værd at ofre en hel masse kræfter på.

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Jeg vil gerne indlede med at takke for det meget konstruktive samspil, som jeg synes regeringen og den danske delegation har i fællesskab omkring de nordiske spørgsmål. Det betyder jo ikke, at den politiske uenighed ikke er til stede, men der er dog bred opbakning til at finde løsninger og udviklingsretninger, som tilgodeser de politiske målsætninger, som det jo er enhver politisk forsamlings opgave at formulere og diskutere og beslutte sig for.

I den sammenhæng vil jeg gerne sige til fru Kirsten Jacobsen, at det er jo bemærkelsesværdigt at iagttage, at fru Kirsten Jacobsen med